

ENTER

念珠

หนึ่ง
ความคิด

นิพนธ์นรินทร์

5

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เพราะ 'นิจนิรันดร์' นั้นคือระยะเวลายาวนานจนไม่รู้ว่ำนานเท่าไร สำหรับ
ไปเสียวนผู้แสวงหาชีวิตอมตะแล้ว อายุขัยห้าร้อยปีที่ได้จากการสร้างฐาน
วิถิเวหาจึงดูเหมือนจะยังไม่พอ ชื่อของ 'วัตถุนิจนิรันดร์มีดับสูญ' จึงสะกดหูเขา
เข้าอย่างจัง เป็นเหตุให้ไปเสียวนยอมเสี่ยงอันตราย ปลอมตัวเป็น 'เยี้ยจั้ง'
เข้าสู่สำนักเซวียซี สำนักที่ศิษย์ทุกคนจ้องจะแทงข้างหลังกันอยู่ตลอดเวลา!
หากเป็นเมื่อก่อนไปเสียวนคงจะกลัวมาก...และตอนนี้ก็ยังกลัวอยู่ แต่ที่
ต่างกันก็คือเขามีวิชามากมายไว้คุ้มกาย ที่สำคัญยังเป็นผู้สร้างฐานวิถิเวหา
ดังนั้นผู้ใดที่ปองร้ายเขา...ก็อาจพบว่าตนถึงคราวเคราะห์เสียเองก็เป็นได้

ไปเสียวนผู้ไปที่ใดก็ตดีนั้จนสิ้นราพณาสูรจะชักนำมหันตภัยประภทใด
ไปสู่สำนักเซวียซี เชื่อว่านักอ่านคงอดใจรออ่านไม่ไหวแล้ว ขอเชิญทุกท่าน
ร่วมบริหารปอดด้วยกันตั้งแต่นี่เป็นต้นไป

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เก็น ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลงตินัมของฉีเต๋ย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิจินันตร์' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เจิ้งกวาประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เก็นชื่นชอบเทพนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบ้ำเพ็ญเพียร เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

"เฮียจ้งผู้นี้...โลหิตพัฒนคีนบรรพชน มีวิชาพยากรณ์ฟ้าอันน่าตกตะลึง
ทั้งยังมีพรสวรรค์ในวิถีโอสถถึงเพียงนี้ ปราการโอสถนี้ของสำนักเซวี่ยซีเรา
มีลูกศิษย์ที่มากดลองทำความเข้าใจเยอะมาก แต่ต่อให้ทำสำเร็จได้จริง
ก็ไม่สามารถกระตุ้นให้ปราการโอสถตอบสนองเช่นนี้ได้!
คนผู้นี้ประจักษ์แจ้งวิถีโอสถเช่นใดจากปราการโอสถกันแน่"

บทที่ 192

การประลองที่หน้าพาหุมันโลหิต

พริบตาเวลาก็ผ่านไปหลายเดือน ไปเสียวุ่นเป็นไม่กี่คนในบรรดาผู้ร่วมประลองสร้างฐานที่ทำการกิจเสร็จก่อน แม้จะทำเสร็จล่วงหน้าแล้ว ทว่าเพราะยังไม่ถึงเวลาที่สำนักกำหนดไว้ จึงทำได้เพียงรอให้คนอื่นทยอยกันทำการกิจเสร็จถึงจะสามารถเปิดการประลองสร้างฐานได้

หลายเดือนมานี้เขาไม่ได้ปล่อยเวลาให้เสียเปล่า ยังคงฝึกฝนวิชาเนื้อเหล็กกล้าคงกระพันอย่างตื่นเด่นฮึกเหิม กล่าวได้ว่านับตั้งแต่นั้นไปเสียวุ่นเริ่มบำเพ็ญเพียรมา ขนาดอยู่ภายใต้ภาวะไร้ซึ่งแรงกดดันใดๆ ก็ไม่เคยตั้งใจฝึกบำเพ็ญเพียรมากเท่าตอนนี้นักก่อน

ทุกครั้งที่ฝึกวิชาเนื้อเหล็กกล้าคงกระพัน เขาจะทิ้งเจ็บบ้างไปทั้งร่าง แรกเริ่มเขายังปรับตัวไม่ได้ หลังๆ ถึงเริ่มเคยชิน จนตอนนี้เขาถึงขั้นหาความเบื่อบานท่ามกลางความเจ็บปวดนี้ได้แล้ว

"ฮ่าๆ พละกำลังของข้ากำลังเพิ่มมากขึ้น จงเจ็บต่อไปเถอะ!"
ไปเสียวุ่นสีหน้าเบิกบานเป็นที่สุด ทุกวันจะต้องร่ายรำหมัดมวยอยู่ในถ้ำบำเพ็ญ สัมผัสถึงกำลังของตัวเองที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และเมื่อมอง

เห็นปราณเลือดหลายเส้นที่ลอยขึ้นมาจากพื้นดินรอบด้านเวลาเขาโคจรวิชาเนื้อเหล็กกล้าคงกระพัน เขาก็จะตื่นเต้นอย่างถึงที่สุด

"ที่นี่เป็นสถานที่พิเศษของข้าไปเสียวุ่นจริงๆ ก่อเรื่องไม่เพียงแต่ไม่ถูกลงโทษ ยังได้รางวัลด้วย อีกทั้งฝึกวิชายังรวดเร็วถึงเพียงนี้..." ไปเสียวุ่นทอดถอนใจ นับวันก็ยิ่งรู้สึกว่ำนักเชี่ยวชาญซีเหมาะสมกับตัวเอง ทว่าคิดไปคิดมาก็เริ่มรู้สึกว่ำนั่นจะอยู่ผิดข้างไปสักหน่อย... ดังนั้นจึงรีบปรับความคิดตัวเองทันที

ข้าเป็นคนของสำนักหลังซีต่างหากเล่า! ไปเสียวุ่นเตือนตัวเองอยู่ในใจ จมจ่อมอยู่กับความรู้สึกทั้งเจ็บทั้งชานั่นอีกครั้ง

จนกระทั่งถึงวันนี้หลังจากผ่านมาแล้วหลายเดือน วิชาเนื้อเหล็กกล้าคงกระพันของไปเสียวุ่น ในที่สุดก็โคจรครบเก้าร้อยเก้าสิบเก้าครั้งสำเร็จเป็นรอบที่สาม ในร่างส่งเสียงดังกัมปนาท ทั้งด้านหลังยังมีเงาร่างมายาของช้างสารขนาดยักษ์สามตัวปรากฏขึ้น

ดวงตาทั้งคู่ของเขาลั่นเบิกโพลง นัยน์ตาโชนแสงแรงกล้า ลุกขึ้นยืนด้วยความดีอกดีใจ กำหมัดต่อยออกไปด้านหน้า เสียงกรีดผ่าอากาศดังสนั่น ไปเสียวุ่นสุดลมหายใจเข้าลึก

"พลังของช้างสารตัวที่สาม อยู่ที่นี่ช่างฝึกได้เร็วยิ่งนัก อีกทั้งนี่ยังเป็นเพียงตำแหน่งหลั่มมือของสำนักเชี่ยวชาญซีเท่านั้น หากไปอยู่ที่นิ้วมือเข้าใกล้หน้าตักสีเลือด... ต้องยิ่งไวกว่าเดิมแน่นอน!" ไปเสียวุ่นหัวเราะว่า ครุ่นคิดว่ำนั่นจะออกไปเดินเตร่ข้างนอกเสียหน่อย แต่แล้วสีหน้าก็ลังเล กระตุก ตบลงไปบนถุงผ้า ในมือปรากฏหยกแสดงตัวตนของเขา

ยามนี้หยกแสดงตัวตนกำลังเปล่งประกายแสงน้อยๆ หลังจากไปเสียวุ่นหลอมรวมพลังวิญญาณเข้าไป ในสมองของเขาก็มีน้ำเสียงเย็นชาอำมหิตทั้งยังนำหวาดกลัวดังก้องขึ้นมา

"ศิษย์ฝ่ายในเย้ยจิ้ง ได้รับโอกาสร่วมประลองสร้างฐานครั้งที่สอง อีกสามวันตอนเที่ยงจงไปที่หน้าผาหมื่นโลहित ช่วงชิงโอกาสสร้างฐานกับผู้ร่วมประลองคนอื่น!"

"ไปที่หน้าผาหมื่นโลहित? หรือว่าการประลองสร้างฐานครั้งนี้เลือกจัดในหุบเหวหมื่นโลहित" ไปเสียวณกำหนดยกแสดงตัวตนไว้ ความคิดพลันผุดวาบขึ้นมา เขารู้จักหุบเหวหมื่นโลहितเพราะก่อนหน้านี้ได้สอบถามเย้ยจิ้งตัวปลอมเกี่ยวกับเชื้อไฟสีส้ของสำนักเขว่ยซี ซึ่งหญ้าเขียนสีใบก็ถือกำเนิดขึ้นในหุบเหวหมื่นโลहितแห่งนี้

ดวงตาไปเสียวณเผยแววคาดหวัง ในการร่วมประลองสร้างฐานครั้งนี้ที่เขารอคอย เมื่อเทียบกับในบรรดาผู้ร่วมประลองทั้งหมดก็กล่าวได้ว่าเขาเป็นทั้งคนที่ใส่ใจและไม่ใส่ใจมากที่สุด

ที่ว่าใส่ใจก็เพราะเมื่อกลับจากการประลอง ฐานะนั้นจะทำให้เขาเผยพลังบำเพ็ญชั้นสร้างฐานออกมาได้ ทั้งยังสามารถเลือกยอดเขาจิงเฟิงเลื่อนชั้นเป็นผู้พิทักษ์ เข้าใกล้ชิดตุนิจนันดรมิติบัสสูงอีกก้าวหนึ่ง

ที่ว่าไม่ใส่ใจก็เพราะว่าเดิมทีเขาก็อยู่ชั้นสร้างฐานวิถีนหาอยู่แล้ว เขายังนึกถึงอยู่ตลอดว่าตนเป็นลูกศิษย์ของสำนักหลังซี ดังนั้นไปเสียวณจึงคิดว่าตัวเองควรมีคุณธรรมและมีน้ำใจ ทอดถอนใจได้ก็สะบัดปลายแขนเสื้อเบาๆ วางท่าเคร่งขรึม เชิดหน้าขึ้น

คราวนี้ต้องขอยัย ข้าไม่สามารถให้พวกเจ้าสร้างฐานสำเร็จได้ เพราะว่าข้าคือหนอนบ่อนไส้! ขณะที่ในใจไปเสียวณคิดเช่นนี้ก็รู้สึกได้ว่าตัวเองช่างสมกับเป็นบุคคลผู้สร้างคุณูปการให้กับสำนักหลังซีเสียจริง ไม่ทันรู้ตัวเขาก็สร้างคุณความดีครั้งใหญ่ให้กับสำนักอีกแล้ว

ดังนั้นจึงนั่งบำเพ็ญเพียรต่อด้วยความเบิกบาน

สามวันต่อมาไปเสียวณจัดระเบียบตัวเองหนึ่งรอบ วางท่าอัมหิต

ของเย้ยจิ้ง ทั้งยังฝึกฝนสายตาของตัวเองเป็นพิเศษให้ดูบอวลไปด้วย
ไอดูร้าย จากนั้นถึงได้ออกจากถ้ำบำเพ็ญเพื่อเดินทางไปทางหน้าผาหมื่นโลหิต
หน้าผาหมื่นโลหิตคือหนึ่งในเขตลี้ลับสองแห่งของพื้นที่ส่วนใน
สำนักเขวียซี ส่วนอีกแห่งหนึ่งคือซากปรการโอสถศักดิ์สิทธิ์

หน้าผาหมื่นโลหิตนี้คือเหวลึกแห่งหนึ่ง ในหุบเหวเต็มไปด้วย
แสงสีเลือดก่อตัวกันกลายมาเป็นพื้นที่ลึกลับขนาดไม่ใหญ่มากนัก

ในความเป็นจริงแล้วนี่คือโลกเล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งเกิดจากรอยแผล
บนหลังมือของมอยักษ์นี้ หลังจากถูกปรับปรุงก็กลายมาเป็นเขตลี้ลับ
แห่งหนึ่ง

ที่แห่งนี้มีหญ้าเขียนสีใบขึ้นหนาแน่น หญ้าเขียนสีใบก็คือเชื้อไฟ
ของไฟสีสี่ ถือเป็นพืชหญ้าเฉพาะถิ่นของสำนักเขวียซี โดยทั่วไปแล้ว
ลูกศิษย์ล้วนสามารถนำมาใช้ในการฝึกบำเพ็ญเพียรได้ หรือหากนำไป
เป็นทรัพยากรแลกเปลี่ยนกับคนนอกก็มีราคาไม่ธรรมดาเช่นกัน

เพียงแต่หากคิดครอบครองหญ้าเขียนสีใบ จำเป็นต้องอาศัย
โชคช่วย เพราะในหุบเหวที่มีหญ้าเขียนสีใบนี้ยังออกขึ้นมีสัตว์รบกวน
อยู่ด้วย สัตว์รบกวนเหล่านี้ไม่มีสติปัญญา มีเพียงใจที่รักการเข่นฆ่า
อย่างบ้าคลั่ง คล้ายเป็นสิ่งที่ชีวิตไม่สมบูรณ์ที่ถือกำเนิดขึ้นมาเองของ
มอยักษ์สำนักเขวียซี

พวกมันจะโจมตีทุกชีวิตที่บุกเข้าไปในหุบเหว

การประลองสร้างฐานครั้งนี้ผู้อาวุโสใหญ่สี่ท่านของสำนักเขวียซี
เป็นผู้กำหนดให้ดำเนินการที่นี่

ตอนที่ไปเสี้ยวฉุนมาถึง สถานที่แห่งนี้มีคนเจ็ดแปดคนมาถึง
ก่อนหน้าเขาแล้ว บางคนนั่งสมาธิเพียงลำพัง บางคนเข้าใกล้กันเล็กน้อย
กำลังพูดคุยกันเสียงเบา

เมื่อไปเสี้ยวจุนมาถึงก็มองเห็นจ้าวอู่ฉางได้ทันที นัยน์ตาจ้าวอู่ฉางมีประกายแสงเย็นเยียบวาวผ่าน ทุกคนที่อยู่ที่นี่ล้วนเป็นคู่แข่งของเขา ทว่าบนใบหน้ากลับเด่นรอยยิ้มออกมา ทักทายเรียกไปเสี้ยวจุนให้เข้าไปหาอย่างกระตือรือร้น

พวกเขาที่รวมตัวกันล้วนเป็นคนที่ไปชุมนุมในถ้ำบำเพ็ญของลูกศิษย์ผู้หนึ่งวันนั้น

"ครั้งนี้ข้าได้ยินมาว่าผู้ที่มีคุณสมบัติเข้าร่วมการประลองมีสามสิบกว่าคน ทว่าลูกกลอนสร้างฐานมีน้อยมาก ในหุบเหวแห่งนี้ไม่เพียงต้องเข่นฆ่ากันเอง ยังต้องเผชิญหน้ากับสัตว์อสูรโลหิตด้วย"

"ทำตามที่เรานัดแนะกันไว้ พอเข้าไปแล้วร่วมมือกันฆ่าคนอื่นก่อน จากนั้นพวกเราค่อยมาเลือกผู้ที่จะได้ลูกกลอนสร้างฐานกันทีหลัง"

ขณะที่ทุกคนหารือกันเสียงเบา ไปเสี้ยวจุนหันไปมองทางหน้าผาเหมือนโลหิตที่อยู่ด้านข้าง ทางเข้าหุบเหวแห่งนี้เป็นรอยแยกเส้นยาวซึ่งยาวหลายสิบจั้ง ด้านล่างมีหมอกสีเลือดปกคลุม มองไม่เห็นกันเหว ทว่ากลับสัมผัสได้ถึงลมหายใจมากมาย รวากับที่แห่งนี้มีอะไรบางอย่างที่น่าหวาดกลัวดำรงอยู่ กำลังอำพรางกว้างรอเขมือบอยู่เบื้องล่าง

ทั้งยังได้ยินเสียงคำรามอื้ออึงดังลอยมาแว่วๆ ด้วย

"สัตว์อสูรโลหิตของที่นี่ ว่ากันว่าบางตัวมีพลังบำเพ็ญเหนือชั้น สร้างฐานขึ้นไป สำหรับพวกเราแล้ว ระดับความอันตรายของที่นี่ไม่น้อยไปกว่าสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งการสร้างฐานเลย" เมื่อจ้าวอู่ฉางเอ่ยปากอย่างปลงตก ไปเสี้ยวจุนก็พยักหน้า ดึงสายตากลับ

คนอื่นๆ เริ่มทยอยกันมาถึง บางคนเข้ามารวมกลุ่มด้วย ทว่าส่วนใหญ่กระจายตัวอยู่รอบด้าน มองสหายร่วมสำนักทุกคนด้วยสายตาเย็นชา

ช่วงเทียงลูกศิษย์ที่เข้าร่วมการประลองสร้างฐานในครั้งนี้ก็มาถึงกันครบ มีคนมากถึงสามสิบเจ็ดคน

และทันใดนั้นเองบนยอดเขาทั้งสี่แห่งที่อยู่ห่างออกไปไกล แต่ละยอดเขาก็มีรู้งยาวพุงคำรามเสียงดังราวฟ้าผ่าเข้ามาใกล้ ผู้ที่เหาะมาจากยอดเขาเข้าเจือคือชายวัยกลางคนผู้หนึ่ง ชายผู้นี้รูปร่างสูงใหญ่ ตลอดร่างอวบอวลไปด้วยปรานสีเลือด มองไกลๆ จะเห็นได้ว่าวัศมีหลายจั้งรอบกายเขามิหมอกสีเลือดหมุนตลบ นาดึ้นตะลึงอย่างยั้ง

โดยเฉพาะเบื้องหลังเขาที่คล้ายจะมีเงาร่างมายาซึ่งมองเห็นได้ไม่ชัด เห็นคร่าวๆ เพียงว่ารูปร่างเหมือนมือขนาดใหญ่ข้างหนึ่ง ดูคล้ายคลึงกับมือยักษ์ของสำนักเซวี่ยซืออยู่หลายส่วน

ที่น่าตกใจมากที่สุดก็คือผิวหนังมือขวาของชายวัยกลางคนผู้นี้กลับมีรอยแตกกระแหงหลายเส้น

เขาก็คือผู้อาวุโสใหญ่แห่งยอดเขาเข้าเจือ ส่วนผู้อาวุโสใหญ่ที่มาจากยอดเขาอู๋หมิงคือชายแคะผู้หนึ่ง ชายแคะผู้นี้ไ่ว้มลัน บนใบหน้ามีรอยแผลเป็นหนึ่งรอย เท้าของเขาเหยียบย่างอยู่บนหมอกควันสีดำ มองอย่างละเอียดจะเห็นว่าหมอกควันที่ว่านั้นคือหัวปีศาจหัวหนึ่ง สีหน้าดูร้าย พลังอำนาจแผ่กระจาย พาชายแคะตรงดิงมายังที่แห่งนี้

ผู้อาวุโสใหญ่ของยอดเขาซือเพ็งนั้นไปเสี้ยวฉุนเคยเห็นมาแล้ว เป็นผู้เฒ่าใบหน้ายบ่น ทว่าบนร่างกลับมีชีวิตชีวาจนทำให้คนมองรู้สึกเหมือนเขาเป็นคนหนุ่มผู้นั้น

และคนสุดท้ายก็คือผู้อาวุโสใหญ่ของยอดเขาจงเพ็งซึ่งเป็นเป้าหมายที่ไปเสี้ยวฉุนให้ความสนใจมากที่สุด นั่นคือสตรีผู้หนึ่ง เป็นหญิงสาวงดงามอ่อนช้อยที่คล้ายว่าอยู่ในช่วงวัยที่สุกอมถึงขีดสุด

หญิงสาวผู้นี้แต่งกายได้ดูร้อนแรงใจกล้ายั้ง ทั้งๆ ที่สวมชุดนักพรต

ธรรมดา ทว่าเมื่อมาอยู่บนกายนางกลับให้ความรู้สึกเ้ายาวน ขาเรียวยาว
ขาวราวหิมะ ทั้งยังมีช่วงสะโพกที่กระชับแน่นตึงองงามนั้นอีก เท่านั้น
ก็มากพอให้ทุกคนที่เห็นอดไม่ไหวจนต้องมองให้นานขึ้นอีกหน่อย

หน้าอกอวบอ้อมผลิฟุ้งจนชุดนักพรตแทบไม่สามารถโอบประคอง
เอาไว้ได้ราวกับจะระเบิดออกมาได้ตลอดเวลา ยังมีผมยาวสีแดงเพลิง
นั้นอีก ตลอดทั้งร่างของนางจึงประดุจกองไฟกองหนึ่ง

และใบหน้าของนางก็งามล้ำอย่างยากจะอธิบาย ใบหน้าทรง
เมลิ็ดแต่งคล้ายแฝงความงามหยาดเยิ้มมาแต่กำเนิด ดวงตาทั้งคู่
เผยประกายเ้ายาวนอ่อนช้อย ต่อให้เป็นไปเสียจนกระทั่งสุดลมหายใจ
เือกโดยไม่รู้ตัวเมื่อเห็นนาง ส่วนคนอื่นหัวใจเต้นร็วแรง แต่กลับรีบ
ก้มหน้าลง ไม่กล้ามองนาง

นางก็คือผู้อาวุโสใหญ่ยอดเขาจิงเฟิง? อาหญิงน้อยของซ่งเชวี่
ซ่งจวินหว่าน? ไปเสียจนอดไม่ไหวจึงมองไปอีกรอบ คราวนี้กลับ
ประสานสายตากับหญิงสาววัยสูงงอมผู้นี้พอดี

ซ่งจวินหว่านแ้มยิ้ม ทว่าไปเสียจนกลับหนังศีรษะชาหนึบ
ไม่รู้ว่เหตุใดทั้งที่อีกฝ่ายยิ้มให้ เขากลับรู้สึกได้ถึงวิกฤตรุนแรง จึงรีบ
ก้มหน้าลง

ชั่วขณะที่เขาก้มหน้าลงนั่นเอง ดวงตาซ่งจวินหว่านเปล่งประกายวาว
รู้สึกแปลกใจเล็กน้อย จากตำแหน่งของนางนี้เมื่อมองไปจะเห็นว่า
ท่ามกลางผู้คนบนหน้าผาหมื่นโลहित มีเพียงไปเสียจนเท่านั้นที่กล้า
เงยหน้ามองนางเป็นครั้งที่สอง ทำให้นางไม่สบอารมณ์อย่างมาก ขณะ
กำลังจะลงโทษ อีกฝ่ายกลับความรู้สึกเฉิบไว รีบก้มหน้าลงไปทันที

เมื่อผู้อาวุโสใหญ่ทั้งสี่มาถึง ลูกศิษย์ทุกคนบนหน้าผาหมื่นโลहित
รีบประสานมือคารวะอย่างพร้อมเพรียง

"คารวะผู้อาวุโสใหญ่ทั้งสี่ท่าน!"

ไปเสียวุ่นที่อยู่ในกลุ่มคนก็แสวงงทำท่าประสานมือคารวะเช่นกัน แต่ในใจกำลังทอดถอนใจ ผู้อาวุโสใหญ่ยอดเขาจงเฟิงท่าทางร้ายกาจ เช่นนี้ ตนจะไปเอาวัตถุนิรันดร์มีดับสูญมาจากถ้ำบำเพ็ญของนาง ช่างเป็นเรื่องยากยิ่งนัก

ทำตามแผนเดิมก็แล้วกัน ช่วงชิงตำแหน่งของนางมา ให้ข้า ไปเสียวุ่นได้เป็นผู้อาวุโสใหญ่ยอดเขาจงเฟิงแทน ขณะที่ไปเสียวุ่น ถอนหายใจอยู่ในใจ หูก็ได้ยินเสียงช่งจวินหว่าน ผู้อาวุโสใหญ่ยอดเขา จงเฟิงดังลอยมา

"พวกเจ้าล้วนเป็นผู้พ่ายแพ้จากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งการสร้างฐาน ตามหลักแล้วควรถูกลงโทษ ทว่าครั้งนี้หลังจากที่พวกข้าทั้งสี่คนปรึกษากับเจ้าสำนัก จึงเห็นสมควรว่าจะละเว้นกฎให้พวกเจ้าได้ลงประลอง สร้างฐานวิธีสามัญกันอีกครั้ง

ใช้ลูกกลอนสร้างฐานในการทะลวงชั้นก็คือสร้างฐานวิธีสามัญ ส่วนโอกาสสำเร็จนั้นบอกไม่ได้ บางคนใช้ลูกกลอนสร้างฐานหนึ่งเม็ด ก็สำเร็จ บางคนจำเป็นต้องใช้สองเม็ด สามเม็ด ครั้งที่มากที่สุดของสำนักเขวี่ซีเราคือลูกศิษย์คนหนึ่งใช้ลูกกลอนสร้างฐานถึงหกเม็ดถึงจะเลื่อนชั้นได้สำเร็จ! ขวดในมือข้านี้มีลูกกลอนสร้างฐานสิบเม็ด" ช่งจวินหว่าน ยิ้มน้อยๆ รอยยิ้มของนางงามหยาดเยิ้ม ทว่ากลับแฝงไว้ด้วยความชั่วร้าย ถึงกระนั้นความชั่วร้ายนี้ไม่เพียงไม่สามารถลดทอนความงามของนางลง กลับยิ่งทำให้นางงามมากกว่าเดิมดุจดอกกุหลาบที่มีหนามแหลมคม

ขณะกล่าวมือขวาของนางก็มีขวดใบหนึ่งปรากฏขึ้นมา หลังจาก ยัมเสิร์จก็โยนลูกกลอนขวดนั้นลงไปในหุบเหวหมื่นโลติดด้านข้างทันที

"ไปแย่งกันเถอะ พวกเจ้ามีเวลาแค่เดือนเดียว หนึ่งเดือนหลังจากนี้

พวกเราจะรับพวกเจ้าขึ้นมาเอง ผู้ที่สร้างฐานได้สำเร็จ สามารถเลือกเป็น
ผู้พิทักษ์ของยอดเขาได้!"

บทที่ 193

กินคนเดียว...

ขวดลูกกลอนดึงดูดสายตาของทุกคน มันกรีดผ่าอากาศเป็นเส้นยาว พริบตาเดียวก็ร่วงลงไปในหุบเหวลึก เวลานี้เองม่านตาของคนสามสิบกว่าคนในที่แห่งนี้พลันหดตัว ก่อนจะพากันกระโดดลงไปในหุบเหว กลายร่างเป็นรังสียาวทะยานเข้าหาขวดลูกกลอนนั้นโดยปราศจากความลังเล

"สิทธิ์ในการสร้างฐานต้องเป็นของข้า!"

"ข้าล้มเหลวมาแล้วครั้งหนึ่ง ครั้งนี้ไม่มีทางล้มเหลวอีกแน่นอน ข้าจะต้องสร้างฐานให้ได้!"

"ครั้งนี้ไม่ได้ห้ามฆ่าคน ถ้าเช่นนั้นผู้ใดที่ช่วงชิงสร้างฐานกับข้า ต้องตายทั้งหมด!"

ตูมๆๆ!

ผู้พ่ายแพ้จากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งการสร้างฐานเหล่านั้นล้วนระเบิดความบ้าคลั่ง แต่ละคนตาแดงก่ำ ทะยานดิ่งลงไปในหุบเหว พริบตาเดียวก็เริ่มแย่งชิงกัน

ไปเสียวุ่นก็อยู่ในกลุ่มคนเช่นกัน ตาเขาจึงวิ่งไปที่ขวดลูกกลอน
ซึ่งถูกทุกคนไล่ตามไป ทันใดนั้นความเร็วของเขาก็เพิ่มพรวดขึ้น ทั้งยังมี
ปราณเลือดเข้มข้นปะทุออกมาจากร่างของเขา พริบตาเดียวก็พุ่ง
นำหน้าลูกศิษย์หลายคนมาปรากฏกายอยู่ใกล้ขวดลูกกลอนที่ร่วงดังลู่
หุบเหวด้านล่างพร้อมกับศิษย์สำนักเซวี่ซีอีกสามคนที่ระเบิดความเร็ว
เช่นกัน

นี่เป็นเพราะไปเสียวุ่นตั้งใจไม่เปิดเผยพลังบำเพ็ญชั้นสร้างฐาน
ไม่อย่างนั้นแค่ใช้ความคิดเขาก็สามารถบดขยี้ทุกสิ่งให้ราบคาบได้แล้ว
หลังจากมาอยู่สำนักเซวี่ซีไปเสียวุ่นก็เรียนรู้ที่จะระมัดระวังตัว ตอนนี
จึงตั้งใจให้พลังบำเพ็ญชั้นหลอมปราณเท่านั้น แม้จะไม่ได้ร้ายวิชาคาถา
ใดไว้ ทว่าเมื่ออยู่ภายใต้การปกปิดของหน้ากากก็ย่อมไม่เผยพิรุณให้เห็น

และที่ยิ่งทำให้ดูสมจริงมากขึ้นก็คือรอบกายไปเสียวุ่นมีปราณเลือด
แผ่ล้อม เนื่องจากวิชาเนื้อเหล็กกล้าคงกระพันที่เขาฝึกจำเป็นต้อง
ดูดซับปราณเลือดในสำนักเซวี่ซีจำนวนมาก เขาจึงดูไม่ต่างจากลูกศิษย์
คนอื่นๆ

ชั่วพริบตาเดียวไปเสียวุ่นก็เข้ามาใกล้ เขาส่งเสียงคำรามต่ำ
หนึ่งครั้ง มือขวายกขึ้นโบกกวาดไปรอบด้านอย่างรุนแรง ปราณเลือด
ในร่างกายถูกปลดปล่อยออกมากลายเป็นพลังโจมตีแผ่ไปสี่ทิศ ลูกศิษย์
อีกสามคนที่เหลือซึ่งช่วงชิงขวดลูกกลอนกับเขารีบสกัดกันทันที ทว่า
ร่างกายก็ยังคงสั่นสะท้าน การเคลื่อนไหวที่เชื่องช้าลงอย่างควบคุมไม่ได้

"เย้ยจ้ะ!"

"เจ้าเองก็มีสิ่งที่ปกปิดเอาไว้จริงด้วย เจ้าต้องเจอโชคดียิ่งขึ้น
ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งการสร้างฐานแน่ ทำให้แม้จะสร้างฐานวิधिปฏิ
ไม่สำเร็จ แต่กลับมีพลังหลอมปราณชั้นสิบแตกต่างจากคนทั่วไป!"

มองเห็นเสียงจิ้งจกเร็วเช่นนี้ อีกทั้งใช้พลังของคนคนเดียวต้านการร่วมมือกันของคนสามคน ภาพนี้ทำให้ลูกศิษย์ไม่น้อยที่อยู่เบื้องหลังรู้สึกแปลกใจ ทว่าก็ไม่เกินไปจากที่คาดการณ์เอาไว้เท่าไรนัก

ดวงตาทั้งคู่ของจ้าวอุ้งช้างแปลงแสงวาบขณะทีวี่เคราะห์ออกมาได้
เช่นนี้ อีกสามคนที่แย่งชิงขวิดลูกกลอนกับไปเสียเวลานี้จะงักไป
เล็กน้อย ทำให้ถูกไปเสียวุ่นวายหน้าไปแล้ว

เวลาเดียวกันนั้นไปเสียคุณเองก็เค้นเลือดให้ไหลออกมาตรอง
ริมฝีปากสายหนึ่ง แสร้งทำเป็นได้รับบาดเจ็บแต่กลับยังคงคลุ้มคลั่ง
พุ่งทะยานออกไปในพริบตาเดียว คราวขูดลูกกลอนนั้นเอาไว้ได้ในเวลา
เช่นนี้หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นย่อมบิบบวดลูกกลอนให้แตก เก็บลูกกลอน
สร้างฐานไว้กับตัวส่วนหนึ่ง ที่เหลือโยนออกไปล่อทุกคนเพื่อกระจาย
ความกดดัน

พวกลูกศิษย์ที่อยู่ด้านหลังไปเสียจนถึงขนาดตั้งท่าเตรียมพร้อม
 รอบไปเสียจนโยนลูกกลอนสร้างฐานที่เหลื่อออกมาเมื่อไรก็จะเข้าไปแย่ง
 กันที

แม้แต่ผู้อาวุโสใหญ่ของสี่ยอดเขาที่อยู่บนหน้าผาหมื่นโลติด
ก่อนจะจากไปพวกเขาก็ยังสังเกตเห็นภาพนี้ เมื่อก้มลงมองและเห็นว่า
ขวดลูกกลอนถูกไปเสียจะฉุนแฉ่งไปได้กลับไม่รู้สึกละอายใจ เห็นได้ชัดว่า
พวกเขาเองก็รู้ว่าลูกศิษย์ของสำนักเซวี่ซี้ทุกคนต่างมีไม้ตายเป็นของ
ตัวเอง

ส่วนผู้อาวุโสใหญ่ยอเขาซื้อเพิงก็จำไปเสียจนได้เช่นกัน ทว่า
แววชื่นชมในดวงตากลับเจือจาง เพราะถึงอย่างไรเรื่องราวที่เกิดขึ้น
ในโรงเลี้ยงศพก็ผ่านไปหลายเดือนแล้ว เว้นแต่ว่าไปเสียจนจะดึงดูด
ความสนใจจากเขาอย่างต่อเนื่อง หากไม่ได้เป็นเช่นนั้นเขาก็ไม่มีทาง

ให้ความสนใจมากนัก

ทว่าภาพที่ตามมาติดๆ กลับทำให้ผู้อาวุธใหญ่ทั้งสี่ตะลึงงัน พวกมันแปลกใจ

สายตาของทุกคนมองเห็นว่าในหุบเหวนั้นไปเสียวุ่นไม่ได้บีบ ขวดลูกกลอนให้แตก แต่กลับเพิ่มความเร็วขึ้นราวกับท่มสุดชีวิตเพื่อ ดิ่งทะยานลงไปด้านล่าง

"เยี่ยจิ้ง เจ้าคิดจะทำอะไร!"

"สมควรตาย นึกไม่ถึงว่าเจ้ากล้าทำเช่นนี้!"

"เยี่ยจิ้ง เจ้ารันทาที่ตาย!" ทุกคนเดือดเป็นพินเป็นไฟ พวกมันระเบิด ความเร็วทั้งหมดพุ่งดิ่งไล่กวาดไปเสียวุ่นลึกลงไปในหุบเหวเรื่อยๆ

ขณะที่ทุกคนในหุบเหวระเบิดไอสังหารไล่ฆ่าไปเสียวุ่นอยู่นั้น บนหน้าผาหมื่นโลहित ผู้อาวุธใหญ่ทั้งสี่คนมีสีหน้าแปลกใจ หลังจาก มองกันแล้วก็ล้วนดูออกถึงความสนใจบนใบหน้าแต่ละคนที่ปกปิดไว้ไม่มีผิด

"กินคนเดียว? กล้าหาญเด็ดเดี่ยวมาก จิตใจเช่นนี้ช่างเหมาะสมกับ สำนักเวทย์ซีของเรายิ่งนัก ก่อนหน้านั้นข้าไม่ได้สังเกตเด็กผู้นี้มากเท่าไร นิสัยเยี่ยงนี้น่าเสียดายที่สร้างฐานวิธิปฐพีไม่สำเร็จ วันหน้าหากยังไม่ตาย ย่อมเป็นศิษย์แห่งความภาคภูมิใจได้แน่นอน!" ชายรูปร่างสูงใหญ่บึกบึน ซึ่งเป็นผู้อาวุธใหญ่อยอดเขาเข้าแจกกล่าวเสียงดังอ้ออึง สีหน้าดูร้าย ทว่านัยน์ตากลับฉายแววชื่นชม

"น่าสนใจ คนที่คิดจะกินคนเดียวมีอยู่ไม่น้อย แต่คนที่กล้าทำ เช่นนี้ต่อหน้าผู้ล้มเหลวสามสิบกว่าคน มีเขาเป็นคนแรก!" ช่างจินหวาน ผู้อาวุธใหญ่อยอดเขาจึงเพิงปิดปากหัวเราะ ความประทับใจที่มีต่อ ไปเสียวุ่นยังลึกล้ำขึ้นมากอีกนิด

"เขาชื่อเยี่ยจิ้งใช่หรือไม่ ชื่อดี เป็นหน่ออ่อนที่ดี เขาคิดจะตัด

เส้นทางการสร้างฐานของทุกคนเพื่อให้ตนเองสร้างฐานและโดดเด่นขึ้นมา หากทำสำเร็จ นับแต่นี้ไปยอดเขาอุ้มหิงของข้าหมายมั่นตัวเขาไว้เลย" ผู้อาวุโสใหญ่ยอดเขาอุ้มหิงหรือก็คือชายแคว้นนั้นกล่าวด้วยรอยยิ้ม เข้มเกรียมน

"ข้าจำคนผู้นี้ได้ เขามีพรสวรรค์ในด้านการเลี้ยงศพด้วย เป็นอัจฉริยะ ผู้นั้น!" ผู้อาวุโสใหญ่ยอดเขาชื่อเฟิงหัวเราะฮาๆ พวกเขาสั่งต่างเอ่ยปากชื่นชมการกระทำของไป่เสี่ยวฉุนไม่หยุด แต่ละคนเตรียมจากไปพร้อมกับความคาดหวัง รออีกหนึ่งเดือนหลังจากนี้ค่อยมารับศิษย์ทุกคน

"ไม่ว่าหนึ่งเดือนหลังจากนี้ เยี่ยจิ้งกินคนเดียวผู้นี้จะยังมีชีวิตอยู่หรือไม่"

"พูดไว้ก่อนเลย คนผู้นี้หากมีชีวิตอยู่ต่อจนสร้างฐานได้สำเร็จ เขาต้องเป็นคนของยอดเขาอุ้มหิงของข้า!"

ผู้อาวุโสใหญ่ทั้งสองพูดคุยกันด้วยรอยยิ้ม แล้วต่างฝ่ายก็ต่างแปลงกายเป็นรุ้งยาวจากไป

ด้านล่างหุบเหว ไป่เสี่ยวฉุนเหาะทะยานมาตลอดทาง รวดเร็วราวกับบิน ทั้งยังไม่ลืมกระอักเลือดออกมาเป็นพักๆ เพื่อย้ำเตือนให้ผู้อื่นรู้ว่าตนบาดเจ็บ ทว่าความเร็วกลับไม่ลดลง ไม่นานก็มาถึงก้นของหุบเหว กวาดตามองไปหนึ่งครั้ง ที่นี่คือโลกเล็กๆ แห่งหนึ่งอย่างแท้จริง บนพื้นดินมีเทือกเขาทอดยาวสูงๆ ต่ำๆ และยังเต็มไปด้วยพืชหญ้าสีเขียวสด ออกขึ้นหนาแน่น

ทอดมองไปไกลยังเห็นภูเขาไฟอีกหลายลูก ในภูเขาไฟมีเสียงดังครืนครันลอยมา ทั้งยังแผ่ไอร้อนระอุ

และช่วงเวลาที่ไป่เสี่ยวฉุนมาถึงก้นเหว เขาก็สัมผัสถึงกลิ่นอายดุร้ายจำนวนมากของโลกเล็กๆ นี้ได้ในทันที

"คิดจะแย่งลูกกลอนสร้างฐานจากข้ารี ผันไปเถอะ!" ขณะที่ไปเสียวุ่นกำลังล่ำพองใจ ลูกศิษย์คนอื่นๆ เบื้องหลังก็พากันมาถึงแต่ละคนเต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราด พุ่งเข้าเช่นฆ่าฟันควั่น

"เยี้ยจั้ง เป็นคนไม่ควรอำมหิตเช่นนี้ นี่เจ้ากำลังจะตัดอนาคตของทุกคน!"

"เจ้ากล้าทำถึงเพียงนี้ เจ้าก็ต้องตายเสีย!"

"หึ ล่วงเกินคนมากมายถึงเพียงนี้ เจ้าตายแน่แล้ว ต่อให้เจ้าหลบไปซ่อนตัวสร้างฐานก็ตาม ทว่าโลกแห่งนี้ไม่ใหญ่ ทุกคนล้วนคุ้นเคยกันดี ข้าไม่เชื่อหรือว่าจะจับเจ้าไม่ได้!"

ไปเสียวุ่นเองก็ไม่คิดเหลียวหลัง ขณะที่ทุกคนร้ายวิชาคาถาจำนวนมากเข้าใส่ เขาก็สะบัดร่างตรงดิ่งไปยังภูเขาไฟลูกหนึ่งอย่างรวดเร็ว ก่อนหน้าที่หุบเหวหมื่นโลहितแห่งนี้จะกลายเป็นสถานที่ประลองสร้างฐาน ลูกศิษย์ของสำนักเซวียซี้ที่ได้รับภารกิจเก็บหญ้าเซียนสีใบต่างก็เคยมาที่นี่

เพียงแต่ระหว่างทำภารกิจนั้นมีการคุ้มกันจากสำนัก ขอเพียงระมัดระวังตัวให้ดีย่อมไม่มีอันตรายถึงชีวิต เยี้ยจั้งตัวปลอมเคยมาที่นี่อยู่หลายครั้ง จึงค่อนข้างคุ้นเคยกับสถานที่แห่งนี้เป็นอย่างดี

"หญ้าเซียนสีใบล้วนอยู่ในภูเขาไฟ..." ดวงตาไปเสียวุ่นเปล่งแสงวาว เข้าใกล้ภูเขาไฟลูกหนึ่งได้ก็มุดเข้าไปด้านใน หายวับไปทันที

แทบจะเวลาเดียวกันกับที่เขาหายตัวไป ลูกศิษย์เหล่านั้นที่ไล่ตามมา เบื้องหลังเขาดังก็ตรงดิ่งมายังทางเข้าของภูเขาไฟพร้อมไฟโทสะและไอดูร้ายตลบอบอวลเช่นกัน

เบื้องล่างหุบเหวหมื่นโลहित ตรงปล่องภูเขาไฟลูกหนึ่ง ไปเสียวุ่นเหาะทะยานไปด้านหน้ารวดเร็ว เบื้องหลังเขามีลูกศิษย์กลุ่มใหญ่ที่แต่ละคน

กำลังเกรี้ยวกราดไล่กวาดตามมาต่อเนื่อง ทว่าตามไปตามมา ความเร็วของไปเสียวนกลับยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อีกทั้งปล่องภูเขาไฟแห่งนี้ก็ไม่ได้ปิดตายเอาไว้ มีทางเข้ามากมายนับไม่ถ้วน สัญจรไปได้สี่ทิศแปดด้านราวกับเขาวงกต

หลังจากไปเสียวนเลือกมุดเข้าไปในช่องทางหนึ่งแล้ว ลูกศิษย์คนอื่นไล่ตามหาอยู่นาน ทว่าหาอย่างไรก็หาไปเสียวนไม่เจอ สถานการณ์นี้ทำให้ทุกคนใกล้บ้าเต็มที

บทที่ 194

เจอข้าผู้พิทักษ์ ยังไม่รับคารวะอีก!

พวกเขามีเวลาแค่หนึ่งเดือน หากหนึ่งเดือนนี้ยังหาไปเสียวุ่นไม่เจอ เอลูกกลอนสร้างฐานมาไม่ได้ พวกเขาก็จะล้มเหลวอีกครั้ง เมื่อนึกถึงตรงนี้ทุกคนจึงคลุ้มคลั่งกันขึ้นมาทันใด

บางคนเกลียดไปเสียวุ่นจนถึงขั้นไม่สามารถอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้ เกลียดจนแทบจะเรียกได้ว่าไม่ขออยู่ร่วมโลกกันเลยทีเดียว

"เฮียจิ้ง เจ้าเห็นแก่ตัวเกินไปแล้ว!"

"แม้ว่าสำนักเขวียซีของเราจะเน้นย้ำหลักผู้แข็งแกร่งสยบผู้อ่อนแอหนึ่งขุนพลเหยียบย่ำหมื่นชาคศพ ทว่าเจ้าก็ไม่ควรเห็นแก่ตัวถึงเพียงนี้!"

"ลูกกลอนสร้างฐานสิบเม็ด เจ้าโยนมาให้คนอื่นสักเม็ดก็ยังดี!"

"ต่อให้เจ้าหลบอยู่ในภูเขาไฟก็ไร้ประโยชน์ แม้ภูเขาไฟจะมีเส้นทางคดเคี้ยวราวเขาวงกต แต่ขอบเขตไม่กว้างนัก อย่างไรก็ตามก็ต้องหาเจ้าเจอ!"

ขณะที่ทุกคนต่างพกจิตสังหารตามหาไปเสียวุ่นในช่องทางใต้ดินที่ไม่ต่างไปจากเขาวงกตนั้น ไปเสียวุ่นที่กำลังหาหะเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวายามนี้พลันชะงักฝีเท้าเมื่อเห็นว่าตรงชอกหินด้านหน้ามีหญ้าเขียวสามใบ

ขึ้นเต็มพื้นที่

และต้นหนึ่งนั้นมันมีสีใบ!

ดวงตาไปเสียวุ่นเป็นประกาย รีบเดินรุดหน้าเข้าไปตึ่งหญ้าเขียว
สีใบนี้ออกมาทันที เมื่อมองอย่างละเอียด นัยน์ตาก็ยังเผยความอีกเหม

"ที่นี่มีหญ้าเขียวสีใบอยู่จริงด้วย ฮ่าๆ ที่นี้ข้าก็หลอมพลังจิตสี่ครั้ง
ได้แล้ว" ในใจไปเสียวุ่นลงโลด หลังจากเก็บมาก็รุดหน้าต่อไปใน
เขาวงกตใต้ดินอันใหญ่โตมหึมาแห่งนี้ เริ่มตามหาหญ้าเขียวสีใบคล้าย
สีเสื้อลูกกลอนสร้างฐานไปแล้ว

เวลาผ่านพ้น ไม่นานก็ผ่านไปแล้วสี่วัน สี่วันมานี้ไปเสียวุ่นเจอ
คนอื่นอยู่หลายครั้ง ทุกครั้งที่เจอหน้ากัน อีกฝ่ายจะต้องตรงเข้าสังหาร
ทันที ทว่าไปเสียวุ่นกลับทำเพียงไอแห้งๆ หนึ่งครั้ง จากนั้นก็เผ่นแผ่ว
หายเข้าไปในช่องทางหนึ่งได้และสลัดพ้นอย่างรวดเร็ว ตามหาหญ้าเขียว
สีใบต่อ

ระหว่างทางก็เจอสัตว์อสูรโลหิตอยู่หลายตัว หลังจากสังเกต
ความพิเศษของสัตว์อสูรโลหิตที่นี้อยู่พักหนึ่ง ไปเสียวุ่นก็รู้สึกทั้งตะลึง
และแปลกใจ หลังจากหลบเลี่ยงจนพ้นก็เริ่มตามหาหญ้าเขียวสีใบอีกครั้ง

ผ่านไปอีกสามวัน ขณะที่ไปเสียวุ่นหือทะยานอยู่ในเส้นทางใต้ดิน
ก็มาถึงจุดตัดของเส้นทางมากมาย ที่นี่มีหลุมลึกขนาดใหญ่แห่งหนึ่งซึ่ง
กินพื้นที่สิบกว่าลิ ในหลุมลึกมีเห็ดจำนวนนับไม่ถ้วนงอกขึ้น เห็ดพวกนี้
แต่ละต้นขนาดใหญ่มหึมา ต้นที่เล็กที่สุดก็ยังสูงเท่าตัวคนหนึ่งคน
ใหญ่สุดก็สูงถึงหลายสิบจั้ง

เห็ดเหล่านี้สีล้วนแตกต่างกันไป บางส่วนเกือบจะโปร่งแสง กำลัง
สลายใหวอย่างมีระเบียบ บนพื้นดินระหว่างเห็ดเหล่านั้นเต็มไปด้วย
หญ้าเขียวสามใบสีเลือด ไปเสียวุ่นมองอย่างละเอียดก็เห็นว่าดูเหมือน

ทุกระยะห่างช่วงหนึ่งท่ามกลางหญ้าเขียวสามใบจะมีหญ้าเขียวสีใบงอกขึ้นมาหนึ่งต้น

"หืม?" ดวงตาไปเลี้ยวดูแปลงแสงระยิบ รู้สึกว่าที่นี่ตียิ่งนัก เมื่อเห็นเห็ดพวกนั้นเขาก็ลั่นเลเล็กน้อย ขณะกำลังจะลองทดสอบดูก็พลันต้องเบิกตากว้าง สีหน้าเผยความไม่อยากเชื่อและตะลึงลาน ร่างชะงักแข็งทื่อ

เขามองไปตามช่องว่างระหว่างกลุ่มเห็ด และเห็นว่าด้านหลังเห็ดกลุ่มนั้นมีกระต่ายสีขาวตัวหนึ่งกำลังนอนหมอบอยู่ มองซ้ายที มองขวาที ทั้งยังเขมือบกลืนหญ้าเขียวสามใบไปที่ละต้นอยู่เป็นพักๆ

ไปเลี้ยวดูรู้สึกไม่อยากเชื่อสายตาของตัวเอง กระต่ายตัวนี้เขาไม่มีทางจำผิดอย่างแน่นอน เป็นเจ้ากระต่ายพูดได้ตัวนั้น!

ไปเลี้ยวดูพลันรู้สึกที่โลกนี้เปลี่ยนมาเป็นพิลึกพิลั่น การดำรงอยู่ของเจ้ากระต่ายตัวนี้อยู่เหนือการคาดการณ์ของเขาอย่างสิ้นเชิง เมื่อครั้งไปเลี้ยวดูไปฝั่งทิศเหนือของสำนักหลังซี เจ้ากระต่ายก็ปรากฏตัวที่ฝั่งทิศเหนือของสำนักหลังซี มาตอนนี้ไปเลี้ยวดูมาสักนักเขยี่ซี เจ้ากระต่ายนี้ก็ดันมาโผล่ที่นี่เหมือนกัน

"ข้าอุตสาหหนึมาอยู่ที่นี่แล้ว เจ้าๆ...เจ้ามาอยู่ที่นี่ด้วยได้อย่างไร!" ไปเลี้ยวดูยังคิดที่ยังรู้สึกที่เจ้ากระต่ายตัวนี้ผิดปกติ ดีที่ตอนนี้เขามองออกว่าเจ้ากระต่ายยังไม่เห็นตนเอง ดังนั้นจึงไม่สนใจโยธหญ้าเขียวสีใบอีกต่อไป ไปเลี้ยวดูจนกลัวเจ้ากระต่ายตัวนี้จริงๆ รีบถอยหลังกรูดด้วยความระมัดระวัง คิดจะหลบออกไปตรงช่องทางด้านหลัง

"ห้ามให้มันเห็นข้าเด็ดขาด ห้ามให้มันรู้ว่าข้าอยู่ที่นี้...ไม่ถูกสิตอนนี้ข้าคือเยี่ยจิ้ง มันน่าจะจำข้าไม่ได้ถึงจะถูก" ไปเลี้ยวดูหวาดผวาทว่าขณะที่เขากำลังถอยหลังอย่างเงิบเขยิบนั่นเอง เสียงคำรามโกรธแค้นพลันดังลอยมาจากในหลุมลึก ไล่เดือนสีเลือดขนาดมหึมา

ตัวหนึ่งเลื้อยออกมาจากในหลุม พุงเข้าไปใส่เจ้ากระต่าย

เจ้ากระต่ายกระโดดผล่ง เคลื่อนตัวเร็วจี๋ ไล่เดือนตัวนั้นไม่สามารถ
ตะตองโดนมันได้แม้แต่ปลายนิ้ว ทว่าขณะเดียวกันกับที่เจ้ากระต่าย
กระโดดขึ้น พื้นดินวงกว้างพลันเกิดเป็นลูกคลื่นขึ้นลง ไล่เดือนยักษ์
ตัวแล้วตัวเล่ามุดลอดออกมาอ้วกเย้ย ไส้กวดเจ้ากระต่าย

เจ้ากระต่ายหูตึง ปากก็ร้องเสียงอู๋วๆ คล้ายเลียนเสียงไล่เดือน
มุดดิน...วิ่งทะยานมาด้านหน้า กำลังจะพุ่งออกไปยังช่องทางหนึ่ง ทว่า
มันกลับชะงักกึก มองเห็นไปเสียวุ้นน ก่อนจะทำหน้าเหมือนแปลกใจ
ขณะเดียวกันก็ส่งแววตา...สนิทสนมคุ้นเคย...มาให้

ชั่วขณะที่มองเห็นความสนิทสนมคุ้นเคยที่ส่งมานั้น หนึ่งศรัทธา
ไปเสียวุ้นนแทบจะระเบิดออก เขาไร้ซึ่งความลังเลใด มุดสวบเข้าไป
ในช่องทางหนึ่ง แผ่นแนบไปไกลทันที

"เจ้ากระต่ายสมควรตายตัวนี้ มันเป็นตัวอะไรกันแน่!" ไปเสียวุ้นน
ใกล้จะร้องให้เต็มแก ก็เขากลับเจ้ากระต่ายตัวนี้ขึ้นมา กลัวจริง ๆ

เมื่อนึกถึงคำพูดที่เจ้ากระต่ายตัวนั้นชอบเลียนแบบ ไปเสียวุ้นน
ก็รู้สึกว้าวครั้งนี้โชคดีมากที่ตนไหวตัวได้เร็ว มิฉะนั้นหากมันพูดอะไร
ออกไป...ไปเสียวุ้นนนี่ภาพที่คนทั้งสำนักเขวียซึ่งรู้ว่าแท้จริงแล้วเขาคือ
ไปเสียวุ้นนก็ตัวสั่นขึ้นมาทันใด

นี่หากพวกเขาู้ขึ้นมา ข้าคงตายเป็นหมื่นครั้ง...ทั้งยังต้องถูกหั่น
ออกเป็นชิ้นๆ ส่งกลับคืนสำนักหลังซีแน...ไปเสียวุ้นนลมหายใจสะดุด
พึมพำอยู่กับตัวเองในใจ ยามนี้เขาละมดระวังตัวขึ้นอีกมาก โดยเฉพาะ
หลังจากรู้ว่าเจ้ากระต่ายก็อยู่ที่นี้ด้วย จึงย่ำเตือนตัวเองตลอดเวลาว่า
ห้ามพูดมากเด็ดขาด

จะเดินไปส่งเดชเช่นนี้ไม่ได้อีกแล้ว เจ้ากระต่ายอยู่ที่นี้ด้วย อันตราย

เกินไป ไปเสียฉุนนี่มาถึงตรงนี้ก็รีบหาสถานที่หนึ่ง ซุดเป็นถ้ำแล้ว
มุดเข้าไป หนานี่คิดว่าชมวดรอเวลาเงียบๆ

"ช่างเถอะ ช่วงเวลานี้ก็ถือว่าเข้าใช้สร้างฐานแล้วกัน พอออกไป
ข้างนอกก็จะได้หมดเรื่อง" ไปเสียฉุนถอนหายใจ นั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนั้น
ขณะที่นั่งเงียบๆ ความคิดก็แล่นไปมา ถือโอกาสหยิบเอาไอศถลูกกลอน
อื่นๆ ขึ้นมาเทียบกับลูกกลอนสร้างฐาน ทันใดนั้นดวงตาทั้งคู่ของเขา
ก็วาววับ มีความคิดดีๆ ขึ้นมาอย่างหนึ่ง

ยามนี้ลูกศิษย์คนอื่นๆ ที่อยู่ในเขาวงกตเป็นบ้านกันไปหมดแล้ว

พวกเขาทุกคนตาแดงก่ำ ตามหาไปเสียฉุนกันให้คร่ำ ใช้เวลาหา
ติดต่อกันที่เดียวสิบวัน หาจนทั่วเขาวงกตแห่งนี้หนึ่งรอบ

ในที่สุดพวกเขาก็พบสถานที่ที่ไปเสียฉุนอยู่ ทว่าเมื่อเข้าไปใกล้
ไปเสียฉุนกลับเหาะสวบ ทะยานออกไปไกล ทั้งบนร่างยังแผ่ปรมาณ
สร้างฐานออกมาเป็นเส้นๆ ด้วย

ภาพนี้ทำให้ลูกศิษย์เหล่านั้นคลุ้มคลั่งขึ้นมาทันทีทันใด!

"เขากำลังสร้างฐาน จับเขาให้ได้!"

"พวกเราหากันมาสิบวันแล้ว เขากำลังสร้างฐาน พวกเราจะปล่อยให้
เขาทำสำเร็จไม่ได้!"

ทว่าขณะที่คนเหล่านั้นรวมตัวกันไล่กดอย่างบ้าคลั่งอยู่นั้น ไปเสียฉุน
ถอนหายใจหนึ่งครั้ง ก่อนจะยกมือขวาขึ้นอย่างกะทันหัน ลูกกลอนที่มี
กลิ่นอายของลูกกลอนสร้างฐานหลายเม็ดพลันถูกเขาโยนไปไกลหลาย
ทิศทาง

"ลูกกลอนสร้างฐานข้าให้พวกเจ้าแล้ว ใครกล้าตามมาหาเรื่องข้าอีก
รื้อข้าสร้างฐานเสร็จเมื่อใด จะขย้ำมันผู้นั้นทั้งตระกูล!" ไปเสียฉุนคำราม
เสียงทุ้มลึก น้ำเสียงแผ่วไว้ด้วยความดุตัน ระเบิดความเร็วอีกครั้งก็

ออกห่างไปไกล

คนรอบด้านหายใจถี่กระชั้น พวกเขาสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของ ลูกกลอนสร้างฐานบนลูกกลอนเหล่านั้น ยามนี้จึงกระจายตัวกันออกไป ตามทิศทางของลูกกลอนสร้างฐานเหล่านี้ พรึบตาเดียวการเข่นฆ่าสังหาร ก็เกิดขึ้น เสียงสนั่นหวั่นไหวดังต่อเนื่อง

ในที่สุดจากการต่อสู้แย่งชิงครั้งนี้ก็มีลูกศิษย์ที่พลังบำเพ็ญแข็งแกร่ง ที่สุดห้าคนแย่งชิงลูกกลอนมาได้แล้วรีบเผ่นหนี ลูกศิษย์คนอื่นไล่ฆ่า ตามหลัง ทว่าไม่นานเสียงร้องคำรามเจ็บปวดพร้อมเสียงด่าสาปแช่งก็ ดังขรม

"ของปลอม นี่ไม่ใช่ลูกกลอนสร้างฐาน เจ้าสารเลวเย้ยจ้! ข้านี้ก็ออก แล้ว เขาหลอมโอสธเป็น!"

"นี่มันของปลอม ของปลอมจริงๆ ด้วย!"

"นี่ไม่ใช่ลูกกลอนสร้างฐาน เพียงทางผางของลูกกลอนสร้างฐานไว้ ด้านบนชั้นหนึ่งเท่านั้น!"

แม้จะเป็นเช่นนั้นกลับไม่มีใครเชื่อมากนัก จนกระทั่งมีลูกศิษย์คนหนึ่ง เอาลูกกลอนที่แย่งมาได้ออกมาบิให้ทุกคนได้ดู เมื่อเห็นว่าด้านในนั้น เป็นเพียงโอสธระดับสองธรรมดาเม็ดหนึ่ง ความเกลียดแค้นที่ทุกคนมี ต่อไปเสียจนกระทั่งไปถึงระดับยากจะพรรณนา โดยเฉพาะกลลวงเช่นนี้ ที่มีแต่อาจารย์โอสธเท่านั้นถึงจะทำได้ อีกทั้งสำนักเซวียซี้ก็มีอาจารย์ โอสธอยู่น้อยมาก แม้ว่าเบื้องบนจะคาดหวังให้มีอาจารย์โอสธเพิ่มมากขึ้น แต่ในความเป็นจริงแล้วกลับมีลูกศิษย์น้อยคนนักที่จะเลือกเสียเวลาไปกับการหลอมโอสธ

"เย้ยจ้! ข้าจะฆ่าเจ้า!" ทุกคนคำรามเกรี้ยวกราดบ้าคลั่ง ออกตามหา ไปเสียจนกันอีกครั้ง จนสิบวันต่อมาลูกศิษย์ทุกคนก็มีสภาพอิดโรย

ทว่าความเดือดดาลนั้นยังมีมากขึ้น พวกเขาผมแผ่ยุ่งเหยิง เสี่ยงคำราม ร้อนรนดังออกมาจากจุดต่างๆ มากมาย

ตอนนี้เหลือเพียงสิบวันเท่านั้นจากระยะเวลาที่กำหนดไว้ นี่ทำให้ทุกคนร้อนรนจนจิตใจแทบพังทลาย บางครั้งจึงเกิดการชนฆ่ากันเอง และสังหารสัตว์อสูรโลหิตที่พบเจออย่างต่อเนื่องตามคลื่นอารมณ์ที่รุนแรง

จากการตามหาของพวกเขา ในที่สุดก็พบตัวไปเสียวุ่นอีกครั้ง ทว่าตอนนี้...พวกเขาทุกคนล้วนค้นพบอย่างสิ้นหวังว่าบนร่างของไปเสียวุ่นมีปรารถนาสร้างฐาน...แผ่ออกมาอย่างเข้มข้น!

"บังอาจ เจอข้าผู้พิทักษ์ ยังไม่รีบคารวะอีก!" ไปเสียวุ่นเซ็ดคาง สะบัดปลายแขนเสื้อเบาๆ เอ่ยปากอย่างลำพองใจ

ศิษย์สำนักช่วยเหลือขึ้นนั้นเมื่อสร้างฐานสำเร็จแล้วก็จะไม่ใช่ลูกศิษย์อีกต่อไป แต่กลายเป็นผู้พิทักษ์ที่สามารถเลือกยอดเขาโดยยอดเขาหนึ่งของทั้งสี่ยอดเขาได้ หากสร้างฐานวิถีสถูพิก็จะได้เป็นผู้อาวุโสที่ตำแหน่งสูงกว่าผู้พิทักษ์หนึ่งขั้น

ทว่าไม่ว่าจะเป็นผู้อาวุโสหรือผู้พิทักษ์ต่างก็มีพลังสยบน่าเกรงขามต่อศิษย์ฝ่ายในทั้งสิ้น ในบางระดับนั้นถึงกับสามารถเป็นผู้ที่ควบคุมความเป็นความตายได้เลย

ยามนี้หลังจากที่ทุกคนพบไปเสียวุ่นและเห็นอีกฝ่ายสะบัดปลายแขนเสื้อเบาๆ เอ่ยปากด้วยน้ำเสียงดังก้องอย่างโอหังแล้ว ศิษย์สำนักช่วยเหลือเบี่ยงหน้าเขาเหล่านั้นล้วนอยากร้องไห้แต่ก็ร้องไม่ออก ทั้งเศร้าสลด ทั้งเคียดแค้นถึงที่สุด ทุกคนมองไปยังไปเสียวุ่น ผ่านไปครู่ใหญ่เหล่าลูกศิษย์ที่เมื่อครู่ร่ำร้องว่าจะชนฆ่าสังหารแต่ละคนก็นำดาบคาดบั้นเอว ความเกลียดแค้นที่มีต่อไปเสียวุ่นลึกล้ำเกินกว่าจะใช้คำพูดมาบรรยายได้

แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นพวกเขาก็ทำได้เพียงก้มหน้า

"คารวะ...คารวะผู้พิทักษ์เสีย!"

"คารวะ...ผู้พิทักษ์เสีย!"

บทที่ 195

ข้าเลือกยอดเขางเฟิงของพีหึงช่ง

ขณะที่ทุกคนกอดพันก้นหน้าประธานมือคารวะ ไปเสี่ยวฉุน ทั้งลำพองใจและฮึกเหิมเป็นกำลัง ทว่าสีหน้ากลับเคร่งขรึม หัวเราะเสียงเหี้ยม สายตาทวาดมองไปบนร่างของคนเหล่านี้

"ผู้พิทักษ์เยี่ย...ศิษย์...ศิษย์ยินดีใช้สมบัติทั้งหมดที่สะสมไว้มากแลก ลูกกลอนสร้างฐานหนึ่งเม็ด..." จ้าวอู่ฉางกอดพัน ริมเอ่ยปาก

เมื่อเขาพูดเช่นนี้ ทุกคนที่อยู่รอบด้านจึงทยอยพูดขึ้นมาในทำนองเดียวกัน ในเมื่อไม่สามารถแย่งชิงมาได้ ตอนนี้พวกเขาจึงคิดประจบ ไปเสี่ยวฉุนเพื่อแลกลูกกลอนสร้างฐาน

โดยเฉพาะตอนนี้ขอเพียงได้ลูกกลอนสร้างฐานมาหนึ่งเม็ด พวกเขา ก็จะมีโอกาสได้ก้าวขึ้นฟ้าอีกหนึ่งก้าว นี่จึงยังทำให้ใจของทุกคนร้อนรน

ดวงตาจ้าวอู่ฉางฉายแววเด็ดเดี่ยว เส้นเลือดฝอยผุดเต็มดวงตา เขานึกถึงตระกูลที่ตกต่ำของตน นึกถึงศัตรูคู่แค้นเหล่านั้นของตน และตอนนี้ศัตรูของเขาหลายคนก็สร้างฐานสำเร็จแล้ว

หากตัวเองไม่สามารถสร้างฐานได้ในระยะเวลาอันสั้น เช่นนั้น

สิ่งที่รอเขาอยู่ก็คือการล่มสลายของตระกูล หรือแม้แต่ตัวเขาเอง หากไม่ระวังเพียงนิดก็อาจจะถูกสังหารได้ทันที!

คิดมาถึงตรงนี้อ้วอู่ฉางก็กัดฟันกรอด เดินขึ้นหน้าไปคุกเข่าลงตรงหน้าไปเสี่ยวฉวน มือขวายกขึ้นมาชี้ตรงหว่างคิ้ว เมื่อหว่างคิ้วของเขามีแสงสีเลือดทะพริบวบขึ้น เลือดสดหนึ่งหยดก็ปรากฏออกมา เลือดหยดนี้รวมวิญญาณของเขาที่ถูกแบ่งออกมาสายหนึ่งเอาไว้ด้วย

วิชาเช่นนี้คือเคล็ดวิชาที่เขาได้มาโดยไม่ตั้งใจเมื่อหลายปีก่อน อาศัยการโคจรของพลังบำเพ็ญในปัจจุบัน ทำให้พลังจิตกลับรุนแรงถึงที่สุดทันทีที่เลือดวิญญาณหยดนั้นปรากฏขึ้น ใบหน้าเขาพลันซีดขาว กระอักเลือดออกมาคำใหญ่ เยกหน้ามองไปเสี่ยวฉวน น้ำเสียงแหบแห้งแผ่วไว้ด้วยความคลุ้มคลั่ง

"ผู้พิทักษ์เยี่ย หากท่านให้ข้าสร้างฐาน ข้าผู้แซ่จ้าวยินดีเป็นทาสท่านหกสิบปี!"

น้ำเสียงของจ้าวอู่ฉางแหลมชัด ดังไปสี่ทิศ ลูกศิษย์คนอื่นที่อยู่รอบด้านต่างลมหายใจสะดุด หันไปมองจ้าวอู่ฉางอย่างพร้อมเพรียง แต่ละคนสีหน้าซับซ้อน แม้พวกเขาจะคาดหวังอย่างยิ่งว่าจะได้ลูกกลอนสร้างฐานมาครอง ทว่าเมื่อเปรียบเทียบกับอิสระแล้ว การตัดสินใจเช่นนี้ยากที่จะทำได้

ยามนี้ทุกคนเจียบงัน อย่าว่าแต่การที่พวกเขาไม่มีวิชาแบ่งเลือดวิญญาณเลย ต่อให้มีจริง...เมื่อลองชั่งน้ำหนักดูแล้วก็ยังต้องถนอมหายใจ ไมยยินดีจะเอาอิสระไปแลก

แม้ว่าลูกกลอนสร้างฐานจะได้มาครองยาก แต่ก็เชื่อว่าต่อไปจะไม่มีโอกาสได้มาครองอีก

ไปเสี่ยวฉวนเองก็แสดงอารมณ์ออกมาทางสีหน้าเช่นกัน มองจ้าวอู่ฉาง

หนึ่งครั้ง โดยเฉพาะเลือดวิญญาณหยดนั้น เขาไม่ได้เพิ่งเข้ามาอยู่ในโลก
แห่งการบำเพ็ญเพียร ความรู้ทั่วไปบางอย่างก็เคยได้ยินผ่านหูมาบ้าง
หลังจากเจ็บไปครู่สั้นๆ ไปเสียจนยกมือขวาขึ้นชี้ เลือดวิญญาณ
หยดนั้นลอยมาอยู่เบื้องหน้า เมื่อสัมผัสกับปลายนิ้วของเขาก็พลันหายไป

ความรู้สึกมหัศจรรย์อย่างหนึ่งไหลเข้าไปยังหัวใจของไปเสียจน
นั่นคือการควบคุมที่เพียงใช้ความคิดก็ปลิดชีพจ้าวอู่ฉางได้ การควบคุมนี้
ทำให้ไปเสียจนใจสั่นสะท้าน เขาไม่รู้ว่าจะเหตุใดถึงได้รู้สึกอย่างเลื่อนราง
ว่าการควบคุมเช่นนี้มีส่วนคล้ายกับมหาวิทยาลัยควบคุมคนที่ตนเสาะแสวงหา
อยู่ไม่น้อย

"จ้าวอู่ฉาง!" ไปเสียจนเจ็บจนไปครู่หนึ่ง เมื่อเงยหน้าขึ้นมา
ก็เอ่ยปากเชื่องช้า ยามนี้เขาเคร่งขรึมจริงจังมากขึ้น แม้แต่น้ำเสียงก็ยัง
แผ่วไว้ด้วยจิตสังหาร ทำให้ลูกศิษย์ทุกคนรอบด้านใจหายวาบ

จ้าวอู่ฉางเงยหน้ามองไปเสียจน নয়น์ตาเผยแววเครพอบนอ้อม

"ข้าจะให้โอกาสในการสร้างฐานแก่เจ้า แต่เพียงครั้งเดียวเท่านั้น!"

ไปเสียจนมีจุดยืนเป็นของตัวเอง โบกมือครั้งหนึ่งลูกกลอนสร้างฐาน
ก็ลอยออกไป ลูกกลอนเม็ดนี้ลอยเข้าหาจ้าวอู่ฉางท่ามกลางสายตา
ละโมภของลูกศิษย์รอบด้าน

ไม่มีผู้ใดกล้าลงมือแย่งชิงต่อหน้าผู้บำเพ็ญเพียรชั้นสร้างฐาน
หลังจากที่จ้าวอู่ฉางคว้าลูกกลอนเม็ดนี้เอาไว้ได้ ร่างของเขาก็พลัน
สั่นสะท้าน ประสานมือคารวะไปเสียจนด้วยความตื่นเต้น จากนั้นก็
ลุกขึ้นเดินเร็วๆ สองสามก้าวมาหยุดอยู่ข้างกายไปเสียจน นิ่งขัดสมาธิ
แล้วกลืนลูกกลอนลงไป เลือกสร้างฐานตรงนี้ทันที

เมื่อกลืนโอสถลูกกลอนลงไป จ้าวอู่ฉางก็สั่นเทาไปทั้งร่าง ในกาย
คล้ายมีภูเขไฟปะทุออกมา

ไปเสียฉันทามองหนึ่งครั้งก็ถอนสายตากลับ ในใจปลงตก หากอยู่ที่สำนักหลังซี แม้ว่าลูกกลอนสร้างฐานจะมีน้อยเหมือนกัน ทว่าคำตอบแทนไม่ได้มากมายอย่างสำนักเซวียซี

ยามนี้เองเขาก็พลันตระหนักบางอย่างขึ้นมาได้ โลกแห่งการบำเพ็ญเพียร...บางที่อาจจะเป็นเช่นนี้จริงๆ

นี่ก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้สำนักเซวียซีแข็งแกร่งและผงาดขึ้นมาได้ เห็นได้ชัดว่าระดับความแกร่งกร้าวของลูกศิษย์ที่เติบโตขึ้นภายใต้สภาพแวดล้อมเช่นนั้นไม่ใช่สิ่งที่ลูกศิษย์สำนักอื่นจะสามารถเทียบได้

ส่วนความรู้สึกสวามิภักดิ์...ขอเพียงสำนักเซวียซียังคงรุ่งโรจน์ ขอเพียงยังคงสอดคล้องกับผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ ถ้าเช่นนั้นมันก็ยังคงเป็นเหมือนวงล้อขนาดมหึมาวงหนึ่งที่พร้อมบดขยี้ทุกสิ่งอย่างที่คิดทำทลายกฎของมัน

ในทางเดียวกัน ภายใต้สถานการณ์ที่ไม่สามารถท้าทายได้ ทางเลือกที่ดีที่สุดก็คือปรับตัวเข้าหามัน กลายเป็นส่วนหนึ่งที่ได้รับผลประโยชน์!

เวลาผ่านพ้น เมื่อกำหนดเวลาหนึ่งเดือนใกล้จะมาถึง ตลอดร่างของจ้าวอู่ฉางเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ระเบิดปรมาณูสร้างฐานระลอกหนึ่งออกมา ดวงตาทั้งคู่ของเขาพลันเบิกโพลง ประกายตาคมกล้าพลั่งบำเพ็ญตลอดร่างกลายเป็นมหาสมุทรวิญญูณในกาย แม้จะสูงขึ้นสร้างฐานวิถีปฐพีไม่ได้ ทว่าก็มีรากฐานที่ค่อนข้างแน่นหนาสำหรับขึ้นสร้างฐานวิถีสามัญ

"ขอบคุณนายท่าน!" จ้าวอู่ฉางสุดลมหายใจเข้าลึก เขาลุกขึ้นยืนประสานมือคารวะโค้งตัวต่ำให้ไปเสียฉันทน์ ภายใต้การจับตามองด้วยสายตาซับซ้อนของทุกคนรอบด้าน

ไปเสียฉันทน์พยักหน้า ทันใดนั้นเองลำแสงหลายสายก็ร่วงลงมาจาก

ห้องฟ้า ปกคลุมร่างของผู้บำเพ็ญเพียรทุกคนในที่แห่งนั้นอย่างแน่นยำ กลายเป็นแรงดึงดูดมหาศาลระลอกหนึ่งกระซอกทุกคนขึ้นไปอย่างแรง
ตุ้ม!

ร่างของทุกคนลอยขึ้นกลางห้องฟ้าอย่างควบคุมไม่ได้ ลอดทะลุ ผ่านหมอกสีเลือดของหุบเหวไปตลอดทาง ไม่นานเมื่อภาพเบื้องหน้า กลับมาชัดเจนอีกครั้ง ลำแสงบนร่างของพวกเขาก็หายไป ทุกคนระเบิด พลังบำเพ็ญออกมา พุ่งทะยานออกมาจากในหุบเหวก่อนจะตกลงบน หน้าผาหมื่นโลहित

ยามนี้ผู้อาวุโสใหญ่ทั้งสี่ยอดเขาล้วนยืนอยู่บนหน้าผาหมื่นโลहित ช่วงขณะที่พวกภูคศิษย์ปรากฏตัว หลังจากกวาดตามองไป สายตาก็ไป ตกลงบนร่างของไป่เสี่ยวฉุนและจ้าวอู่ฉางทันที

ทว่าตำแหน่งที่จ้าวอู่ฉางยืนอยู่กลับเป็นด้านหลังของไป่เสี่ยวฉุน ทั้งยังค้อมร่ามน้อยๆ อย่างเห็นได้ชัด ความนบนอบเช่นนี้ทั้งแสดงต่อ ผู้อาวุโสใหญ่ทั้งสี่ ขณะเดียวกันก็แสดงต่อไป่เสี่ยวฉุนด้วย

ภาพนี้ทำให้ดวงตาของผู้อาวุโสใหญ่ทั้งสี่พลันแว่นึง พวกเขา ก็มีพลังบำเพ็ญขั้นสร้างฐานเช่นกัน เพียงแต่ต่างก็เหยียบย่างอยู่ในขั้นสูงสุด ของการสร้างฐานแล้ว ยามนี้เพียงปรามองจึงเข้าใจต้นสายปลายเหตุทันที

"เยี่ยจ้ะผู้นี้ปรามผู้สร้างฐานอีกคนได้?" ผู้อาวุโสใหญ่ทั้งสี่มองกัน ไปมา ยิ่งสนใจในตัวไป่เสี่ยวฉุนมากขึ้น เมื่อหนึ่งเดือนก่อนตอนที่พวกเขา จากไปก็จับตามองไป่เสี่ยวฉุนอยู่แล้ว เวลานี้จึงมีความประทับใจลึกซึ้ง ขึ้นอีก

หากไป่เสี่ยวฉุนสร้างฐานได้เพียงคนเดียว แม้พวกเขาจะชื่นชม แต่ก็แค่ชื่นชมอย่างเดียวเท่านั้น ทว่าตอนนี้เขากลับปรามผู้สร้างฐาน คนหนึ่งได้อยู่หมัด นี่หมายความว่าถึงแม้ไป่เสี่ยวฉุนจะมีใจเห็นแก่ตัว

แต่ใ่วว่าจะเป็นเช่นนั้นเสมอไป เมื่ออยู่ต่อหน้าผลประโยชน์แล้ว ไม่ว่าอะไรก็เกิดขึ้นได้

สภาพจิตใจเช่นนี้ การกระทำเช่นนี้ ทำให้ผู้อาวุโสใหญ่ทั้งสี่สัมผัสถึงลักษณะพิเศษเฉพาะตัวของสำนักเวียซีได้อย่างเข้มข้น

"ผู้พิทักษ์เยี่ยจิ้ง เจ้ากินลูกกลอนสร้างฐานไปกี่เม็ด" ชายแคะผู้อาวุโสใหญ่ยอเขาอู๋หมิงพลันถามขึ้น

"สองเม็ด!" ไปเสี่ยวฉุนตอบรวดเร็วโดยไม่ลังเล

"ลูกกลอนสร้างฐานที่เหลือ เจ้าคิดจะจัดการอย่างไร" ชายร่างสูงใหญ่ผู้อาวุโสใหญ่ยอเขาเข้าเจ้อที่ยืนอยู่ด้านข้าง นัยน์ตายังมีแววชื่นชมมากขึ้น ถามออกมาหนึ่งประโยค

"เรื่องนี้..." ใจไปเสี่ยวฉุนสั่นไหวเล็กน้อย หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก็เงยหน้าตอบด้วยความสุขุม

"ข้าผู้แช่เยี่ยมีความฝันอย่างหนึ่ง นั่นคือได้กลายเป็นปรมาจารย์โอสถผู้ยิ่งใหญ่ ลูกกลอนสร้างฐานที่เหลือข้าคิดจะนำไปศึกษา ดูว่าควรจะทำอย่างไร สักวันหนึ่งข้าจะต้องหลอมลูกกลอนสร้างฐานออกมาให้ได้ ตอนนี้ข้าสามารถหลอมโอสถวิเศษระดับสองได้แล้ว" ไปเสี่ยวฉุนกล่าวด้วยความภาคภูมิใจ

ลูกศิษย์ทุกคนรอบด้านรู้สึกขมขื่น ส่วนผู้อาวุโสใหญ่ทั้งสี่ต่างก็อึ้งกันไปหมด คำถามที่ดูเหมือนธรรมดาของพวกเขาความจริงแล้วแฝงความหมายลึกล้ำมากมาย พวกเขาคิดจะใช้คำตอบของไปเสี่ยวฉุนมายืนยันการตัดสินใจของตัวเอง แต่ไม่ว่าอย่างไรก็นึกไม่ถึงว่าจะได้รับคำตอบเช่นนี้ จากนั้นผู้อาวุโสใหญ่ทั้งสี่ก็ต้องหัวใจเต้นดังโครมครามอย่างรวดเร็ว

ผู้พิทักษ์คนหนึ่งที่สามารถหลอมโอสถได้ สำหรับพวกเขาแล้ว

ระดับความสำคัญสามารถเทียบเคียงกับผู้อาวุธชั้นสร้างฐานวิปสุพีได้เลย อาจจะสำคัญมากกว่าเล็กน้อยด้วยซ้ำ ถึงอย่างไรแต่ละยอดเขาก็มียุทธอาวุธชั้นสร้างฐานวิปสุพีมาทุกรุ่น ทว่าผู้ที่หลอมโอสถได้จนถึงขั้นประสบความสำเร็จอย่างชัดเจนกลับนานๆ จะเจอสักครั้ง

ผู้อาวุธใหญ่ยอดเขาซือเฟิงรู้สึกเสียใจเล็กน้อยที่ก่อนหน้านี้ตนปากไวเกินไป เวลาเดียวกันนั้นชงจวินหว่านผู้อาวุธใหญ่ยอดเขาจงเฟิงเองก็ใจเต๋นรุนแรงเช่นกัน ยามมองไปยังไป่เสี่ยวฉุน รอยยิ้มก็หวนหยาตเฝ้ามขึ้น

"ดี ชากศพเขี้ยวของเจ้าก่อนหน้านี้ก็พิสุจน์ให้เห็นถึงความสามารถในวิธียุทธของเจ้าแล้ว มาที่ยอดเขาซือเฟิงของข้าเถอะ ยอดเขาซือเฟิงมีวาทสนากับเจ้า!" ผู้อาวุธใหญ่ยอดเขาซือเฟิงรีบกล่าว นัยน์ตาเผยประกายร้อนแรง ก่อนหน้านี้เขาก็รู้สึกสนใจไป่เสี่ยวฉุนอยู่แล้ว ตอนนั้นเห็นว่าไป่เสี่ยวฉุนสร้างฐานสำเร็จจึงยังต้องการตัวมากขึ้น

"เหลวไหล ตอนหลอมปราณเยี่ยจิ้งก็สามารถต่อต้านการโจมตีจากคนมากมายได้แล้ว เห็นได้ชัดว่ามีความสามารถด้านการหลอมกายเยี่ยจิ้ง เจ้ามาที่ยอดเขาเซ้าเจ้อของข้า ยอดเขาเซ้าเจ้อของข้าฝึกวิชาเลือดปีศาจหลอมกาย นับแต่นี้ไปต้องยิ่งทำให้เจ้าเดินไปบนทางของผู้แข็งแกร่งได้แน่นอน!" ชายร่างสูงใหญ่ของยอดเขาเซ้าเจ้อพูดต่อด้วยน้ำเสียงดังกังวานราวระฆัง

"อย่ามาแย่งข้า ก่อนหน้านั้นข้าก็บอกไว้แล้ว เยี่ยจิ้งผู้นี้ต้องอยู่ที่ยอดเขาอู่หมิงของข้า!" ขณะที่ชายแคะของยอดเขาอู่หมิงชิงกล่าวเสียงแหลมดัง ชงจวินหว่านของยอดเขาจงเฟิงรวบเส้นผมที่ถูกลมพัดเบาๆ ดวงตาสุกใสดั่งสายน้ำจ้องมองนิ่งมายังไป่เสี่ยวฉุน

"ศิษย์น้องเยี่ย มาที่ยอดเขาจงเฟิงของข้าเถอะ..."

มองเห็นว่าผู้อาวุโสใหญ่ทั้งสี่ล้วนแย่งชิงไปเสียวุ่น ในใจลูกศิษย์รอบด้านยิ่งรู้สึกขมปรีว่า ความรู้สึกเหมือนเป็นเพียงไม้ประดับทำให้พวกเขาต้องก้มหน้าถอนหายใจ

ในใจไปเสียวุ่นก็ปลงอนิจจังเช่นกัน เขารู้สึกว่าตนยอดเยี่ยมเกินไป ไม่ว่าจะอยู่สำนักหลังซีหรือสำนักเซวียซี คิดจะเจียมตัวอยู่อย่างสงบเสงี่ยมช่างเป็นเรื่องยากลำบากยิ่งนัก ไม่ว่าจะเดินไปทางใดก็มีแต่คนไล่ตามยกย่องสรรเสริญ

ท่ามกลางความกลัดกลุ้มอันน่าภาคภูมิใจนี้ นัยน์ตาไปเสียวุ่นฉายแววลุ่มหลง วางสีหน้าที่มึนทึบ มองไปยังช่งจวินหวานด้วยท่าทางคล้ายคนคลั่งไคล้หลงใหล แม้แต่ใบหน้าก็ยังแดงก่ำ

"ข้า...ข้าเลือกยอดเขาจิงเฟิงของพีหนิงช่ง"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3dApkfp>